

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 371/2014
13.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником суда Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Комисије за заштиту конкуренције Београд, улица Кнегиње Зорке бр.7, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 10 У 12312/14 од 20.11.2014. године, уз учешће противних странака G.O.S. а.д.о., Б., улица ..., и Компаније Д.о. а.д.о., Б., улица ..., које заступа С.П., адвокат из Б., улица ..., у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 13.02.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ подносилац захтева да противим странкама G.O.S. а.д.о., Б. и Компанији Д.о. а.д.о., Б., надокнади трошкове у укупном износу од 24.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба тужилаца G.O.S. а.д.о., са седиштем у Б. и Компаније Д.о. а.д.о., са седиштем у Б., овде противник странака, поништено решење Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, број 4/0-03-271/2014-17 од 21.08.2014. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Решењем Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, број 4/0-03-271/2014-17 од 21.08.2014. године, у ставу I диспозитива одбијен је захтев за појединачно изузеће од забране рестриктивног споразума - Уговора о конзорцијуму број 1113/14, закљученог дана 15.04.2014. године, између Компаније Д.о. а.д.о., улица ..., Б. и D.g. о. а.д.о., улица ..., Б, ради учешћа у поступку јавне набавке услуге осигурања имовине број 124/2013 из марта 2014. године, за наручиоца Железнице Србије а.д., Београд, улица Немањина број 6. Ставом II диспозитива истог решења утврђена је обавеза и наложено подносиоцима захтева да на име накнаде за издавање овог решења уплате износ од 1.200,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке

Србије, важећем на дан уплате, на рачун Комисије за заштиту конкуренције, број 840-0000000880668-16, отворен код Управе за трезор, с позивом на број 4/0-03-271/2014, у року од седам дана од дана пријема овог решења.

У поднетом захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац наводи да је у конкретном случају Управни суд морао да одржи усмену јавну расправу, с обзиром на сложеност предмета спора, чије је стање морало да буде разјашњено на расправи на којој би Комисији била дата могућност да изнесе аргументе, које је иначе изнела у одговору на тужбу, а које суд очигледно није уочио. Истиче да је образложење побијане пресуде непотпуно, паушално и у супротности са доказима у списима предмета, те без неопходне правне аргументације. Сматра погрешном и оцену Управног суда да тужени орган није образложио због чега и на који начин је закључени Уговор о конзорцијуму рестриктиван, управо из разлога што нису размотрени и оцењени наводи Комисије, како из поништеног решења, тако и из одговора на тужбу. Указује да поступак, који је у конкретном случају вођен, није био поступак због повреде конкуренције, који се иначе може покренути само по службеној дужности (члан 35. Закона о заштити конкуренције), и у ком поступку се примењују одредбе Закона о општем управном поступку, већ се радило о поступку који се покреће на захтев странке и у којем Комисија, као искључиво надлежна, одлучује о захтеву за појединачно изузеће, тако што оцењује да ли су испуњени Законом прописани услови, а терет доказивања испуњености сноси подносилац захтева. Стога сматра да се одредба члана 133. Закона о општем управном поступку не може применити на конкретну управну ствар. Предлаже да суд захтев уважи, те преиначи побијану пресуду, тако што ће тужбу одбити, односно да, ако нађе да за преиначење нису испуњени услови, укине побијану пресуду и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противне странке G.O.S. а.д.о. са седиштем у Б. и Компанија Д. о. а.д.о. са седиштем у Б., у заједничком одговору на захтев наводе да Закон о заштити конкуренције не садржи одступање од начела из чл. 9. и 133. Закона о општем управном поступку, односно да Закон о заштити конкуренције не прописује да је Комисија у било којој врсти управне ствари овлашћена да заснује своје решење на чињеницама и околностима са којима није претходно упознала странку и на које странка није имала прилику да се изјасни. Посебно указује да Закон о заштити конкуренције нигде не прописује да се ово правило неће применити на поступак у којем се одлучује о захтеву за појединачно изузеће Уговора. Стога сматрају да је у предметном случају Комисија била у обавези да странке упозна са свим одлучујућим чињеницама, те да им да право на изјашњење. Са изнетих разлога предлажу да суд одбије захтев за преиспитивање побијане пресуде као неоснован, те да обавезе подносиоца захтева да накнади трошкове поступка противним странкама за састављање одговора на захтев по АТ и за судске таксе по ТТ.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, Савет комисије био је дужан да оцени све наводе дате у захтеву и допунама захтева странака, које су релевантне за доношење правилне и законите одлуке, посебно имајући у виду одредбу члана 41. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 51/09 и 95/13), према којој се у испитном поступку предузимају потребне доказне радње у циљу правилног утврђивања чињеничног стања, а нарочито се узимају изјаве странака, сведока, обавља вештачење, прибављају подаци, исправе и ствари, те врши увиђај и привремено одузимање ствари. Такође, Савет комисије је, по оцени Управног суда, био дужан да се изјасни о детаљном образложеном захтеву тужилаца да се њихово удруживање ради осигурања Железнице Србије изузме од забране из члана 10. Закона о заштити конкуренције на период од три године у складу са чл. 11. и 12. овог Закона. Тужени орган, по налажењу Управног суда, није образложио ни због чега сматра и на који начин је закључени Уговор о конзорцијуму тужилаца рестриктиван, већ се одмах упушта у анализу испуњености услова за изузеће споразума из забране, према члану 11. Закона о заштити конкуренције, оцењујући за поједине законске услове да их тужиоци нису "у прихватљивој мери објаснили и доказали" а при томе их ни сам не образлаже, нити наводи критеријуме за неприхватање испуњености услова, да би овакав рестриктиван уговор био изузет из забране. Ово посебно, јер су тужиоци, поступајући по захтеву туженог од 25.04. и 21.05.2014. године, доставили допуне захтева од 09.05. и 11.06.2014. године, дајући: податке о учесницима споразума; детаљно образлажући садржај, природу, предмет и циљ потписаног споразума – Уговора о конзорцијуму; списак повезаних друштава, учесника у споразуму, уз навођење рестриктивне делатности и стварне делатности сваког повезаног друштва, као и њихових тржишних удела на тржишту, које је повезано са релевантним тржиштем на којем делују учесници споразума, односно на релевантном тржишту на којем се одражавају ефекти споразума; опис и детаљно образложење укупних ефеката споразума на потрошаче на релевантном тржишту; детаљно образложење неопходности ограничавајућег дејства споразума; као и детаљно образложење степена ограничења конкуренције на релевантном тржишту, услед постојања споразума. Са изнетих разлога, по налажењу Управног суда, тужени орган није на поуздан начин утврдио да ли Уговор о конзорцијуму испуњава услове из члана 11. Закона о заштити конкуренције, односно да ли доприноси унапређењу економског напретка, да ли дозвољава потрошачима правичан удео у насталим погодностима, да ли не намеће неопходно ограничење и да ли не пружа могућност спречавања конкуренције на било ком делу релевантног тржишта. Даље је, у разлозима образложења побијане пресуде, наведено да је у поновном поступку тужени орган дужан да, у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима, уз оцену и осталих навода тужбе, који се односе на правилну примену материјалног права и потпуно утврђеног

чињеничног стања, у смислу одредаба члана 9. став 1. у вези члана 133. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), тужиоцима омогући да се изјасне непосредно или путем пуномоћника о чињеницама и околностима, које су од утицаја на доношење правилне и законите одлуке, односно да се изјасне на изјашњење, које је тужени орган на сопствени захтев прибавио од Железнице Србије 22.07.2014. године, а које се односи на чињеницу учешћа тужилаца и осталих правних лица - понуђача, у поступку јавне набавке услуге осигурања имовине број 124/2013 из марта 2014. године, за наручиоца Железнице Србије Београд.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом су оцењена сва питања и околности, који су могли бити од утицаја на законитост оспорене одлуке и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева у вези повреде права на јавну расправу, па је нашао да су ти наводи неосновани, с обзиром да је Управни суд, иако је тужбу уважио и поништио тужбом оспорено решење, у побијаној пресуди дао разлоге за не одржавање усмене јавне расправе, сагласно члану 33. став 3. Закона о управни споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), наводећи да је тужени орган оспорено решење донео уз повреду правила поступка, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања пред надлежним органом управе. По оцени овог суда, неосновани су и наводи захтева да се одредба члана 133. Закона о општем управном поступку не може применити на конкретну управну ствар, будући да Закон о заштити конкуренције за поступак у којем се одлучује о захтеву за појединачно изузеће Уговора, не садржи одступање од начела из чл. 9. и 133. Закона о општем управном поступку, односно да члан 34. Закона о заштити конкуренције управо прописује да се у поступку пред Комисијом примењују правила општег управног поступка, ако овим законом није друкчије прописано, па је Комисија дужна да заснује своје решење на чињеницама и околностима са којима је претходно упознала странку и на које је странка имала прилику да се изјасни.

Са изнетих разлога, налазећи да ни остали наводи захтева нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитиву ове пресуде.

Суд је, сагласно одредбама члана 165., у вези члана 150, члана 153. и члана 154. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), чија је сходна примена прописана чланом 74. Закона о управним споровима, те применом Тарифних бројева 43. став 1., 45. став 2. и 46. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12), одлучио као у ставу другом диспозитива ове пресуде

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 13.02.2015. године, Узп 371/2014

Записничар,
Весна Карановић, с.р.

Председник већа – судија,
Олга Ђуричић, с.р.